

Příběh z vyprávění mého dědečka z 20. století

Můj dědeček vyrůstal v Brně, kde chodil do školky, už jako dítě dostával velkou pozornost od paních učitelek. Co dochodil školku s přesunem do školy začala válka, která nic nezměnila pro naši rodinu. Protože jeho rodiče bývali celé dny v práci, tak s kamarády odpoledne lítali po venku a hráli všemožné dětské hry. Nikde se po Brně moc netoulali a žádné zábavné kroužky nebyli až na kuratorium. Rodiče přihlašovali své děti, ale byla to hlavně výchova k Německé říši, kam spíše chodili už starší děti, ale většina rodičů s tím nesouhlasila. Když bylo dědovi 9 let, jeho tatínka zavřeli za protistátní činnost, takže žil se svojí sestrou jenom s maminkou, která měla dost svých starostí. Chodila navštěvovat tatínka do kriminálu. Musela si také najít další práci, a proto byla do večera pryč, takže ji skoro neviděli. Skoro rok po zavření tatínka, maminka onemocněla, měla rakovinu. Musela trávit čas ve špitálu, a protože měli babičku, která bydlela na vesnici, tak dědu vypravila k babičce. Tenkrát za války byly ozdravovny pro děti, kam poslala jeho sestru. Maminka teda posadila asi desetiletého dědu do vlaku a zmapovala mu, kam má dojet a kudy dojít k babičce. Děda pomáhal babičce a s ostatními dětmi si moc nehrál, protože se s nimi neznal. Nakonec maminka umřela a děda se definitivně přestěhoval za babičkou, kde prožíval celá svá mladá léta. Když jsem se zamyslela nad tím, co mi děda vyprávěl, tak jsem se do toho zcela dokázal vžít, ale nedokázala jsem si představit, že bych tímto způsobem měla přijít o své rodiče a i sourozence. Jsou velkou mojí součástí, a tak se zamysleme nad tím, co máme a važme si toho, protože nikdy nevíme, co se může stát.